

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 10 kwietnia 2018 r. w sprawie T-274/15,
Alcogroup et Alcodis / Komisja**

(Sprawa C-403/18 P)

(2018/C 294/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Alcogroup, Alcodis (przedstawiciele: P. de Bandt, J. Dewispelaere, J. Probst, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Orde van Vlaamse Balies, Ordre des barreaux francophones et germanophone, Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 10 kwietnia 2018 r. w sprawie T-274/15;
- Stwierdzenie dopuszczalności skargi wniesionej przeciwko obydwu zaskarżonym decyzjom;
- Odesłanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania co do istoty;
- Obciążenie Komisji ogółem kosztów niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo i obowiązek uzasadnienia;
- Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo wnoszących odwołania do skutecznej ochrony sądowej.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Višje sodišče v Mariboru
(Słowenia) w dniu 21 czerwca 2018 r. – Aleš Kuhar, Jožef Kuhar / Addiko Bank d.d.**

(Sprawa C-407/18)

(2018/C 294/51)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Višje sodišče v Mariboru

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Aleš Kuhar, Jožef Kuhar

Druga strona postępowania: Addiko Bank d.d.

Pytanie prejudycjalne

Czy, biorąc pod uwagę zasadę skuteczności prawa Unii Europejskiej, dyrektywę Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w ramach postępowania egzekucyjnego sąd wykonawczy jest zobowiązany z urzędu odmówić egzekucji ze względu na nieuczciwy warunek zawarty w akcie notarialnym stanowiącym podstawę do bezpośredniego wszczęcia egzekucji (tytuł wykonawczy), w przypadku takim jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, w którym przepis proceduralny państwa członkowskiego nie przyznaje sądowi wykonawczemu możliwości wstrzymania lub zawieszenia egzekucji (na wniosek dłużnika lub z urzędu) do chwili ostatecznego orzeczenia co do istoty w przedmiocie nieuczciwego charakteru warunku, wydanego w wyniku postępowania rozpoznawczego wszczętego przez dłużnika jako konsumenta?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 23 kwietnia 2018 r. w sprawie T-468/16, Verein Deutsche Sprache e.V. / Komisja Europejska, wniesione w dniu 4 lipca 2018 r.

(Sprawa C-440/18 P)

(2018/C 294/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Verein Deutsche Sprache e.V. (przedstawiciel: W. Ehrhardt, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 kwietnia 2018 r. w sprawie T-468/16 oraz stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego w imieniu Komisji zgodnie z art. 4 przepisów wykonawczych do rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z dnia 10 czerwca 2016 r.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

Wadliwe przeprowadzenie procesu przez Sąd:

Wnoszący odwołanie uważa za wadliwe, że Sąd nie wykorzystał jej instrumentów wyjaśniających, jakie wynikają z art. 24 statutu i art. 88 i 89 regulaminu postępowania. Powinien był także zbadać stan faktyczny przedstawiony przez Komisję w sposób bardziej pogłębiony niezależnie od wniosku dowodowego skarżącego. Dostateczne podstawy ku temu stanowią bowiem sprzeczności wynikające z przedstawienia stanu faktycznego Komisji.

Błędne rozpoznanie wniosku dowodowego z dnia 20 lutego 2017 r.

Wnoszący odwołanie jest zdania, że Sąd błędnie nie zbadał bardziej szczegółowo przedstawionym jako dowód pisma sporządzonego przez pracownika naukowego uniwersytetu, które zawierało wiedzę poufną, pomimo wyraźnego dopuszczenia tego dowodu.

Wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi odmowę wysłuchania zeznań rzecznika prasowego Komisji, pomimo faktu, że z powyższego dokumentu wynikały wystarczające powody do wysłuchania.

Niezastosowanie domniemania zgodności z prawem

Wnoszący stoi na stanowisku, że wbrew ustaleniom Sądu wypracowanego przez Trybunał Sprawiedliwości domniemania zgodności z prawem nie stosuje w odniesieniu do argumentu Instytucji Unii, który – jeśli tak jest – należałoby zakwalifikować jako nieprzestrzeżenie zasad dobrej administracji.